

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน เพื่อที่จะมีประสบการณ์ความสุขเหนือประสาทสัมผัส คงการตระหนักรู้ว่า ลูกคือลูกของใครอย่างสม่ำเสมอ ถ้าลูกลืมพอ ความสุขของลูกก็จะหายไป

คำถาม: ลูก ๆ คนใดมีความสุขที่ถาวรของการได้พบพอ?

คำตอบ: ลูก ๆ ที่กระชับทุกความสัมพันธ์กับพอ ผู้ที่ทำความเพียรพยายามที่จะคงอยู่ในการจดจำระลึกถึงพอผู้เดียว และผู้ที่ไม่จดจำผู้ที่มิร่างกายใดมีความสุขที่ถาวร ถ้ามีการจดจำผู้ที่มิร่างกาย ลูกก็ต้องร้องไห้อย่างมาก ผู้ที่จะกลายเป็นนายของโลกไม่เคยร้องไห้

เพลง: อย่าลืมวันเวลาในวัยเด็กของลูก

โอมชานติ พ่อพูดว่า: ลูก ๆ ที่แสนหวาน อย่าลืมว่าลูกคือลูก ๆ ของพอที่ไม่มีขีดจำกัด ถ้าลูกลืมสิ่งนี้ ลูกก็จะทำให้ตัวลูกเองร้องไห้ และสติปัญญาของลูกก็จะถูกดูดดึงไปสู่โลกที่สกปรก ด้วยการจดจำระลึกถึงพอ ลูกจะมีประสบการณ์ความสุขเหนือประสาทสัมผัส ความสุขนั้นจะหายไปถ้าลูกลืมพอ จดจำเสมอว่าลูกคือลูก ๆ ของบาบามีฉะนั้น ลูกจะทำให้ตัวลูกเองร้องไห้ ทั้งหมดคือลูก ๆ ของพระเจ้า ลูกทั้งหมดพูดว่า: โอ บาบ! โอ พ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด ปกป้องเรา! อย่างไรก็ตามไม่มีใครรู้ว่าเมื่อใดที่ลูกได้รับการปกป้องจากพอ ไม่มีผู้รู้หรือผู้เคร่งศาสนาใดรู้ว่าเมื่อใดที่ลูกได้รับการหลุดพ้นหรือการหลุดพ้นในชีวิตจากพอ เพราะพวกเขาได้พูดว่าพระเจ้าอยู่ในทุกอนู เวลานั้นลูก ๆ รู้จักพอที่ไม่มีขีดจำกัด ท่านคือพ่อผู้เป็นที่รักที่สุด ไม่มีใครน่ารักเท่ากับท่าน เป็นความผิดที่ยิ่งใหญ่ที่ไม่รู้จักพอเช่นนี้ เหตุใดผู้คนจึงเฉลิมฉลองวันเกิดของชีวา? ท่านคือใคร? ไม่มีผู้ใดรู้สิ่งนี้ พ่อพูดว่า: ลูกได้กลับมาไม่รู้คิดอย่างยั้ง! มองดูว่ามายาราวินได้ทำให้ลูกเป็นอะไร เวลานั้นลูก ๆ รู้ว่านี่คือสถานที่เกิดของพอ พ่อมาทุก 5,000 ปี พวกเขาพูดว่าท่านจะมาหลังจาก 40,000 ปีเมื่อยุคเหล็กมาถึงตอนจบ รูปภาพของตรีมูรติถูกแสดงไว้ พวกเขาได้ตั้งชื่อถนนว่าถนนตรีมูรติด้วย แต่ไม่มีใครรู้จักภาพลักษณ์ทั้งสามของบราห์มา วิษณุและชางก้าในรูปภาพ บราห์มาได้ทำอะไร วิษณุและชางก้าทำอะไร? พวกเขาอาศัยอยู่ที่ใด? ผู้คนไม่รู้สิ่งใด; พวกเขาอยู่ในความมืดอย่างสมบูรณ์ พ่อคือผู้สร้าง สิ่งสร้างของท่านนี้ใหญ่โตมาก ละครไม่มีขีดจำกัด และมีจำนวนที่ไม่มีขีดจำกัดของมนุษย์ในละคร เมื่อเคยเป็นยุคทองเมื่อ 5,000 ปีที่แล้ว เมื่อเคยเป็นอาณาจักรของลักษมีและนารายณ์ในบาร์ต ไม่มีอาณาจักรอื่นใด พวกเขาพูดว่า: เทวีศรีลักษมีและเทวาศรีนารายณ์ พวกเขาแม้กระทั่งพูดถึงรามและสีดาว่า เทวารามและเทวีสีดา เทวานารายณ์และเทวีลักษมีมาจากที่ใด? พวกเขาปกครองในอดีต แต่ไม่แม้แต่คนเดียวที่รู้จักเรื่องราวชีวิตของพวกเขา พวกเขาเพียงเฝ้าแต่ร้องเพลงว่าพระเจ้าคือผู้จัดความทุกข์และผู้ประทานความสุข แต่ท่านเป็นผู้จัดความทุกข์และผู้ประทานความสุขอย่างไรนั้นไม่นั่งอยู่ในสติปัญญาของผู้ใด ท่านให้ความสุขอะไรแก่ทุกคน? เมื่อใดที่ท่านจัดความทุกข์ของทุกคน? พวกเขาไม่รู้สิ่งใด เวลานั้นลูก ๆ กำลังศึกษาวิชาโยคะที่นี้เพื่อกลายเป็นเทวีลักษมีและเทวานารายณ์ ลูกรู้ด้วยว่าเทวารามและเทวีสีดาจะถูกสร้างขึ้นที่นี้ด้วย ลูกจะใช้ 8 ชาติเกิดของลูกอย่างสมบูรณ์ในยุคทองและก็ไปสู่อาณาจักรของรามและสีดา ลูกกำลังก่อตั้งอาณาจักรที่ไม่มีขีดจำกัดของลูกเป็นเวลา 21 ชาติเกิดที่นี้ ลูกเทวาและเทวีกำลังกลายเป็นนายของสวรรค์ สวรรค์ไม่ได้อยู่บนท้องฟ้า ไม่มีใครรู้สิ่งนี้ พวกเขาไม่สติปัญญาที่ตกต่ำอย่างสมบูรณ์ พวกเขาพูดว่า: ผู้นั้นผู้นี้ได้ไปสวรรค์ อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใด อัจชะ ชาวคริสต์และชาวพุทธทั้งหมดจะไปสวรรค์หรือไม่? พวกเขาภายหลังและก่อตั้งศาสนาของพวกเขาเอง ดังนั้นพวกเขาจะสามารถไปสวรรค์ได้อย่างไร? พวกเขาไม่แม้แต่จะรู้ว่าสิ่งใดบ่งบอกถึงสวรรค์ ชานยาสชี้พูดว่าพวกเขาหลอมรวมเข้าไปในแสง บ้างพูดว่าพวกเขาไปสู่ดินแดนนิพพาน และพูดว่ามีโลกในแดนนิพพาน นั่นคือสถานที่อยู่อาศัย ไม่มีเรื่องของแสงหลอมรวมเข้าไปในแสง ถ้าพวกเขาหลอมรวมเข้าไปในแสง ดวงวิญญาณจะถูกทำลายและละครทั้งหมดก็จะจบสิ้น ไม่มีดวงวิญญาณใดสามารถได้รับการปลดปล่อยจากละครนี้ ไม่มีใครสามารถได้รับการหลุดพ้นที่เป็นนิรันดร์ ไม่มีใครเข้าใจความหมายของเพลงและไม่มีใครแม้แต่จะเข้าใจความหมายของการหลุดพ้นในชีวิต พวกเขาไม่เข้าใจความหมายของดวงวิญญาณหรือความหมายของดวงวิญญาณสูงสุด พ่อพูดว่า: ใบหน้าของลูกคือใบหน้าที่มนุษย์ ใบหน้าเหล่านั้นเหมือนกับใบหน้าที่เหล่าเทพ เคยมีเทพในตอนต้นของยุคทอง อาณาจักรของพวกเขาได้คงอยู่เป็นเวลา 2,500 ปี แล้วในเวลาที่เหลืออยู่ 2,500 ปี ศาสนาอื่นทั้งหมดก็มา แทนการพูดว่าระยะเวลาของวงจรคือ 5,000 ปี พวกเขาก็พูดว่าระยะเวลาของต้นกัลปะเป็นแสนปี แต่พวกเขาก็ยังไม่มาเพื่อเข้าใจสิ่งที่ลูกอธิบาย เพียงผู้ที่มาและเข้าใจสิ่งเหล่านั้นในวงจรที่แล้วเท่านั้นที่จะมาอีกครั้ง แรกสุดอธิบายว่านั่นคือการสละละทิ้งที่มีขีดจำกัดที่ชานยาสชีนำมาใช้ด้วยการทิ้งบ้านและครอบครัวของพวกเขาและเข้าไปในป่า ในตอนแรกพวกเขาสาโทประธาน เวลานั้นพวกเขาได้กลับมาทาโมประธาน พวกเขาได้กลับมาจากป่าและได้สร้างปราสาทที่ใหญ่โต อย่างแน่นอนชานยาสชีเหล่านั้นได้คำจุนบาร์ตบนพื้นฐานของความบริสุทธิ์ของพวกเขา พวกเขาได้รับใช้บาร์ต ถ้าไม่ได้เป็นเพราะศาสนาของการสละละทิ้ง บาร์ตคงมอดไหม้ไปในกิเลสอย่างสมบูรณ์และไม่บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ ละครนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว ในตอนแรกพวกเขามีพลังของความบริสุทธิ์ที่คำจุนบา

รัต เมื่อเคยเป็นอาณาจักรของเทพ บาร์ตเคยมั่งคั่งอย่างยิ่ง พวกเขามีพระราชวังที่ใหญ่โตประดับประดาด้วยเพชร สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดหายไปไหน? ทั้งหมดได้ลงไปอยู่เบื้องล่าง พวกเขาพูดว่าลังกาและดาวารกาจมลงไปได้ทะเล ลังกาและดาวารกาไม่ได้คงอยู่ในเวลานี้ เคยมีพระราชวังทองคำ เนื่องจากพวกเขาสามารถใส่เพชรไว้ในวัด แล้วพวกเขาจะขาดอะไรที่นั่นเล่า? ลูกๆ ควรมีความสุขอย่างมาก! บาบาได้มาอีกครั้ง ท่านพูดว่า: จดจำพ่อ! ลูกเพียงแต่ต้องจดจำผู้เดียวที่บาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อย แต่ลูกลืมสิ่งนี้และจดจำผู้ที่มีร่างกาย ไม่มีคุณสมบัติในการจดจำผู้ที่มีร่างกาย พ่อพูดว่า: จดจำพ่อผู้เดียวอย่างสม่ำเสมอ! อย่าจดจำผู้ที่มีร่างกาย แม้ว่าแม่ของลูกตาย ก็ให้กินฮาลวา เพียงด้วยการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่จะมีการหารายได้ เราคือลูกๆ ของชีพบบา และเราต้องประกาศสิทธิ์ในมรดกของเราจากท่าน ถ้าลูกไม่จดจำพ่อในเวลานี้ ลูกจะต้องเสียใจและร้องไห้อย่างมาก มีความจำเป็นอะไรสำหรับผู้ที่กำลังจะกลายเป็นนายของโลกที่จะร้องไห้ เป็นเพียงเมื่อลูกลืมพ่อที่มายาจะตบตีลูก เหตุนี้เองบาบาอธิบายให้กับลูกครั้งแล้วครั้งเล่าว่า: จดจำพ่อและมรดก! เจ้าแห่งความเป็นอมตะจะไม่นั่งและเล่าเรื่องราวของความเป็นอมตะให้แก่ปราชญ์ผู้เดียวเท่านั้น อย่างแน่นอนจะต้องมีจำนวนผู้คนมากมายที่นั่น พ่ออธิบายแก่นมนุษย์ทั้งหมด: เวลานี้อย่าได้กลับมาไม่บริสุทธิ์ กลับมาบริสุทธิ์ในชาติเกิดสุดท้ายนี้ ไม่มีกิเลสใดในสวรรค์ ถ้ามีกิเลสในสวรรค์ด้วย แล้วอะไรจะเป็นความแตกต่างระหว่างสวรรค์และนรก ผู้คนร้องเพลงสรรเสริญเหล่าเทพ: ท่านเต็มไปด้วยทุกคุณธรรม 16 องค์เต็ม พระเจ้ามาและทำให้ทุกคนเป็นเทวาและเทวี ไม่มีใครนอกจากพระเจ้าจะสามารถทำให้ลูกเป็นเช่นนั้น มีเพียงพระเจ้าเดียวเท่านั้น อาณาจักรของเทวาและเทวีเป็นที่จดจำ จะมีราชา ราชนีและปวงประชาเหมือนเดิมที่นั่น แต่พวกเขาจะไม่ถูกเรียกว่าเทวาและเทวี นั้นเรียกว่าศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไป ไม่มีใครรู้อย่างนี้ พ่ออธิบายแก่ดวงวิญญาณ ผู้นี้ (บราห์มา) มีสองดวงวิญญาณ หนึ่งคือพ่อและหนึ่งคือดาต้า ดวงวิญญาณหนึ่งใช้ 84 ชาติเกิด และอีกหนึ่งดวงวิญญาณอยู่เหนือการกลับชาติมาเกิด พ่อไม่เคยกลับชาติมาเกิด ท่านมาเพียงครั้งเดียวเท่านั้นและสอนราชาโยคะให้แก่เราเพื่อที่จะทำให้ทั้งโลกบริสุทธิ์ พ่ออธิบายกับลูกว่า: พ่อเข้ามาในผู้นี้ ผู้นี้มีประสบการณ์ 84 ชาติเกิด เวลานี้เป็นชาติเกิดสุดท้ายของหลายชาติเกิดของเขา พ่อไม่มีตัวตน ดังนั้นพ่อจะมาสอนราชาโยคะให้แก่ลูกๆ ได้อย่างไร ไม่มีสิ่งใดสามารถเกิดขึ้นด้วยแรงบันดาลใจ ไม่สามารถเป็นคำสอนของพระเจ้ากฤษณะได้ เขาจะสามารถมาได้อย่างไร? เขาคือเจ้าชายของยุคทอง 16 องค์เต็ม แล้วในยุคเงินก็มี 14 องค์ ดังนั้นเหตุใดพวกเขาจึงได้ใส่กฤษณะไว้ในยุคทองแดงเล่า? เขาควรมาเป็นอันดับแรก พ่ออธิบายว่า: แรกสุดจดจำพ่อ มิฉะนั้นมายาจะตบตีลูกอย่างแรงมาก มีต้น “ไมยราพ” ที่เหี่ยวเฉาเมื่อลูกสัมผัส สภาพของลูกก็เป็นเช่นเดียวกัน เมื่อลูกไม่จดจำพ่อ ทุกสิ่งก็จบสิ้น ลูกได้ยินในเพลงว่า “อย่าลืมวันเวลาในวัยเด็กของลูก” ถ้าลูกลืมพ่อ ลูกจะเจ็บปวดในวิธีใดวิธีหนึ่ง พ่อพูดว่า: ลูกคือลูกๆ ของพ่อใช่หรือไม่? ร่างกายของลูกได้ถูกสร้างขึ้นด้วยยาพิษและเหล่านั้นคือพ่อแม่ทางร่างของลูก ผู้เดียวนั้นคือพ่อที่ไม่มีตัวตนและผู้นี้คือพ่อทางจิต(alokik) ผู้นี้เคยมีขีดจำกัดและเวลานี้ได้กลับมาไม่มีขีดจำกัด มองดูลูกสาวทางโลกผู้นี้ (ดาดีเนอร์มาล ขานตา) ก็กำลังนั่งอยู่ที่นี้ มีผู้ที่เป็ทางโลก ทางจิต และผู้เดียวจากเหนือโลก ชีพ บาบาไม่มีพี่น้องชายหรือหญิง ไม่ทั้งทางโลกหรือ ทางจิต หรือจากเหนือโลก มีความแตกต่างอย่างมาก! การเป็นของพ่อผู้เดียวไม่เหมือนกับการไปบ้านป่าของลูก! การกระชับความสัมพันธ์ทั้งหมดกับพ่อเช่นนี้ใช้เวลา ต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างมากที่จะคงอยู่ในการจดจำระลึกถึงชีพบบา มีแม้กระทั่งลูกๆ ผู้ที่อยู่มาเป็นเวลา 50 ปี แต่พวกเขาก็ยังไม่จดจำชีพบบาตลอดทั้งวัน ต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างมากที่จะลืมทุกคนอื่นและจดจำผู้เดียว บ้างจดจำบาบาหนึ่งเปอร์เซ็นต์และบ้างจดจำท่านสองเปอร์เซ็นต์และบ้างแทบจะไม่จดจำท่านแม้แต่ครึ่งเปอร์เซ็นต์ นี่คือจุดหมายปลายทางที่สูงมาก พ่ออธิบายว่า: อย่าลืมวัยเด็กของลูก ลูกได้รับมรดกแห่งสวรรค์ของลูกจากพ่อ ลูกรู้ว่า ลูกได้ตายขณะมีชีวิตแล้วและได้มาเป็นของพ่อเพื่อที่จะไปยังโลกใหม่ ดังนั้นลูกควรมีความสุขที่ถาวร โอ เราจะกลับมาสวมมงกุฎสองชั้น! ผู้คนไม่รู้สาเหตุใดเทพเหล่านั้นจึงถูกเรียกว่า 16 องค์ และ 14 องค์ในสวรรค์ พวกเขาไม่รู้สิ่งใดเลย คัมภีร์ของหนทางบักตีจะถูกสร้างขึ้นอีกครั้ง หะฐะโยคะและการจาริกแสวงบุญ ฯลฯ จะคงอยู่อีกครั้ง แต่อะไรจะเกิดขึ้นด้วยสิ่งเหล่านั้น? ใครจะไปสวรรค์ด้วยสิ่งนั้น? ไม่! ผู้คนทำสิ่งต่างๆ มากมายด้วยพลังอิทธิฤทธิ์ มีมากมายที่มีพลังอิทธิฤทธิ์ ผู้คนนับพันไล่ตามพวกเขา พวกเขาทำให้นาฬิกาและสิ่งอื่นๆ ปรากฏขึ้นมาด้วยพลังอิทธิฤทธิ์ พวกเขาไม่เข้าใจว่าทั้งหมดนั้นเป็นไปในเวลาชั่วคราว จำเป็นต้องอาศัยความเพียรพยายามมากมายในสิ่งนั้น มีแม้กระทั่งหนังสือที่ลูกสามารถเรียนรู้พลังอิทธิฤทธิ์ ผู้คนนับแสนไล่ตามพวกเขา ลูกๆ รู้ว่าลูกได้รับมรดกแห่งสวรรค์ของลูกจากบาบา ไม่มีสิ่งใดที่ลูกมองเห็นได้ด้วยตาของลูกจะหลงเหลืออยู่ พ่ออธิบายว่า: ลูกได้มาอย่างปราศจากร่างและได้เล่นบทบาทของลูกผ่านร่างกาย ถ้าลูกต้องได้รับการบอกถึงบัญญัติของ 84 ล้านชาติเกิด จะใช้เวลาถึง 12 เดือน นั้นเป็นไปได้! ย่างตายอย่างมากที่จะบอกลูกถึงบัญญัติของ 84 ชาติเกิด ลูกเฝ้าแต่ไปรอบวงจร 84 ชาติเกิด เมื่อสุริยวงศ์คงอยู่ จันทรวงค์ไม่ได้คงอยู่ เมื่อสกุลสุริยวงศ์มาถึงตอนจบ ก็เข้ามาสู่จันทรวงค์ เวลานี้ลูกรู้ว่าลูกคือสกุลบราห์มินและลูกก็จะกลายเป็นสกุลเทพ เหตุนี้เองลูกจึงกำลังศึกษาการศึกษานี้ แล้วหลังจากลงบันไดมาลูกก็กลายเป็นพ่อค้าและศูทร เวลานี้ลูกได้จดจำ 84 ชาติเกิดของลูก ลูก

ต้องจดจำวงจรนี้ด้วย ด้วยการจดจำพ่อ ลูกจะมีพละนามยดีเสมอและมั่งคั่งเสมอและบาปของลูกจะถูกตัดทิ้ง ด้วยการเข้าใจวงจร ลูกจะกลายเป็นผู้ปกครองโลก ลูกรู้ว่าโลกเก่านี้อากำลังจะกลายเป็นสุสาน ไม่มีสิ่งใดจะหลงเหลืออยู่ ทุกสิ่งจะจบสิ้น มีการกล่าวว่า “รามไป และรวันก็ไป” ครอบครัวของรามในยุคทองจะเล็กมาก! เวลานี้ครอบครัวของรวันใหญ่มาก! ลูก ๆ รู้ว่าอาณาจักรนี้ กำลังถูกสร้างขึ้น แรกสุดต้องมีความเพียรพยายามสำหรับทุกสิ่ง พ่อตั้งใจลูกให้ทำความเพียรพยายาม: ลูก ๆ จดจำพ่อ! ลูกจะไม่จดจำพ่อผู้ซึ่งลูกได้รับอำนาจในการปกครองสวรรค์ที่ไม่มีขีดจำกัดจากท่านหรือ? พ่อเตือนลูกว่าลูกเคยเป็นนายของสวรรค์ เวลานี้ทำความเพียรพยายามอีกครั้งและกลายเป็นนายของสวรรค์ อัจจะ

ถึงลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รัก ที่จากหายไปนาน และเวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึงและสวัสดีตอนเช้าจากแม่ พ่อ บัพตาดา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูก ๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. อย่าได้กลายเป็นเช่นต้น “ไมยราพ” ในสถานการณ์ใดๆ อย่าลืมนัยเด็กที่ได้รับจากพระเจ้าของลูกและเหี่ยวเฉา เห็นแต่ไม่เห็นอะไรก็ตามที่ลูกเห็นด้วยตาของลูก
2. เพียงด้วยการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่จะมีการหารายได้ ดังนั้น อย่าร้องไห้ด้วยการจดจำผู้ที่มีร่างกาย จดจำพ่อและมรดกและประกาศสิทธิ์ในอำนาจในการปกครองโลก

พร: ขอให้ลูกเป็นครูที่มีความสามารถ (capable teacher) ผู้ที่ทำให้เมล็ดของทุกการกระทำออกผลอุดมสมบูรณ์ ครูที่มีสามารถ คือ ผู้ซึ่งตัวเธอเองเป็นตัวของตัวเอง เพราะวิธีที่ง่ายที่สุดของการสอน คือ การสอนผ่านรูปของลูก ครูเช่นนั้นให้คำสอนด้วยทุกอย่างก้าวของพวกเขา ทุกคำพูดของพวกเขาไม่เพียงแต่เป็นคำสอน แต่เป็นคำสอนที่สูงส่ง เมล็ดของทุกการกระทำของพวกเขาออกผลอุดมสมบูรณ์ ไม่ใช่ไม่มีผล ความคิดของครูที่มีความสามารถเช่นนั้นทำให้ดวงวิญญาณสามารถประกาศสิทธิ์ต่อโลกใหม่

คติพจน์: คงอยู่ในสภาพของ “มานมมานะภาพ” และลูกจะมีประสบการณ์ความสุขทางจิตวิญญาณและความอ่อนหวานของจิตใจ

*** โอม ชานติ ***